

Entrevista a Josep Ramon Lluch

“A la societat valenciana li cal mirar-se en un espill”

El debat torna a entrar en Canal Nou, en aquest cas de la mà del conegut periodista Josep Ramon Lluch. *Carta Blanca*, la versió valenciana de *La vida en un xip* plantejarà els temes més candents de l'actualitat.

“Jo sempre havia dit que ‘quan siga major vull fer el Xip’”.

RAFA GIL

Senyor Lluch, el periodisme, en el seu cas, és vocacional o és només una manera més de guanyar-se la vida?

—No, és vocacional, absolutament. Als quinze anys ja sabia que volia ser periodista, ho tenia claríssim. Hi ha gent que quan li pregunten què vol ser de major, responen “bomber” o “metge”, i jo sabia que volia ser periodista. Als tretze anys m'agradava llegir els diaris i tenia curiositat pel que passava en el món.

—¿Quins records té de la seua etapa de director d'EL TEMPS?

—Molts i en recorde els bons. És la meua etapa de formació més important. EL TEMPS significa per a mi conèixer el país. Un dels problemes que poden tenir les noves promocions d'estudiants, per exemple del CEU o d'altres, és que no coneixen el país. Poden saber anglès o informàtica però no saben quina és la capital de la Cos-

tera, què va passar en la vaga del petroli d'Alcoi o senzillament confonen Ausiàs March i Tirant lo Blanc. Això passa. De manera que EL TEMPS, com a setmanari en català fet al País Valencià, obligava a conèixer el país, a aprofundir en el que és, políticament, geogràficament, etc. I tot aquest bagatge després el portes i es nota.

—Però li agradava ser director.

—Jo sóc bàsicament un periodista de carrer, i quan ho passava bé realment és quan feia un reportatge o una entrevista. La gestió m'interessava relativament. Trobe que és una faceta que s'havia de fer i em va “tocar” d'una manera circumstancial. La meua ambició no era ser director, el que passa és que ser-ho et permet fer moltes coses.

—¿Troba que és bo canviar de treball o canviar de llenguatge?

—Pense que el més important és fer de

tot. Jo particularment he fet ràdio, premsa diària, premsa setmanal... però sempre com facetes diferents de la tasca del periodista de comunicació i d'explicació al públic d'allò que veu. Són diferents llenguatges per a explicar el mateix. En els diaris tens molt poc temps per a reflexionar, en la ràdio gens, tot i que sempre he tingut la possibilitat de fer programes on l'opinió i l'explicació és possible: tertúlies, magazines..., on hi ha una comunicació amb el públic.

—Ara la televisió. ¿En tenia ganes?

—No exactament. Les coses vénen a vegades de manera inesperada, i en aquest cas va ser així. És un procés inesperat però lògic i coherent. Després d'haver fet el magazine dels matins de Canal Nou ràdio durant mesos i la tertúlia la ràdio et dona un bagatge i una certa capacitat de comunicació, una certa garantia. La televisió, a més,

“EL TEMPS, com a setmanari en català fet al País Valencià, obliga a conèixer el país, a aprofundir en el que és, políticament, geogràficament...”

RAFA GIL

complica això perquè entra en joc la imatge i una sèrie de processos tècnics, aleshores, has d'estar atent a d'altres elements. Fa un any, si m'hagueren oferit fer el programa hauria estat suïcida, perquè no estava preparat tècnicament.

—*¿El fet d'entrar en aquest mitjà amb un programa d'un altre, quan aquest altre és Josep M. Puyal, li lleva emoció a l'assumpte o li'n dona?*

—Li'n dona, li'n dona, perquè jo coneixia el *Xip*, no veia massa la tele però, *La vida en un xip*, el veia. Jo sempre havia dit que “quan siga major vull fer el *Xip*”. Ara *Carta Blanca* i Josep M. Puyal, representaven la màxima complementació d'un comunicador i un periodista. No podria fer un concurs ni una retransmissió de futbol. En canvi aquest programa en què es combina el rigor d'un periodista amb les exigències del contacte directe amb el públic i una certa capacitat d'animador, és el màxim a què es pot aspirar. Un programa que és una versió d'un altre que ha triomfat és molt exigent. Quan vaig veure per primera vegada Puyal li vaig dir “Bon dia, mestre”. Si fóra una creació meua, el límit li'l posaria jo, però així, sabent on ha arribat el *Xip* a Catalunya, com ho feia ell, hi ha un model clar. Si arribàrem a tenir l'èxit que ha tingut ell a Catalunya, on la gent realment s'enganxa, seria més del que havíem previst. És com l'Everest, però en televisió.

—*¿Què es debatrà al Carta Blanca valenciana?*

—L'aposta és forta, en el sentit que si guen temes realment d'actualitat, que inte-

ressen. Començarem amb un debat sobre relacions laborals, un tema candent, i la resposta del públic va ser important. Es buscaran temes que siguen capaços de crear polèmica, Franco, la sida, Tous i les pantanades, etc. Sense defugir-ne cap perquè siga polèmic, no buscar que no molesten. Molestaran si han de molestar. No es tracta que siguen *light*, no seran descafeïnats.

—*¿Què me'n diu, d'un debat sobre llengua?*

—Bé, és un tema que existeix, forma part de les eternes polèmiques d'aquest país i no dubte que més endavant es puga fer.

—*¿Creu que falta debat a la societat valenciana o als mitjans de comunicació valencians?*

—Hem de tenir en compte que la televisió té tres anys, que només hi ha hagut tres programacions d'hivern, que hi ha programes que lògicament es van morint. *De bat bat* va ser un primer intent. Podria haver estat agosarat proposar un programa d'aquestes característiques el primer any. El debat està bé, i possiblement, a la societat valenciana, li cal mirar-se en un espill i que la gent s'enfronte amb educació.

—*De fet la versió principatina ha servit per a comunicar una sèrie de coses tant a la societat del Principat com entre aquesta societat.*

—És clar, i sobretot que la gent se n'adone que allò que un pensa ho comparteix amb una gent i al mateix temps és rebutjat per una altra gent, i que és normal discrepar. És possible explicar les coses en pú-

blic sense ferir el públic o ferint-lo, però hi ha la llibertat per a explicar-ho, amb les mínimes condicions. A més també va servir com una mena d'enquesta, una mena d'espill, ja que reproduïa en la televisió les converses de cafè, de casa, del treball.

—*Seguint amb la falta de debat, ¿quina responsabilitat atorga als mitjans de comunicació públics?*

—Els mitjans de comunicació públics tenen el mateix paper que els mitjans privats. No ha d'haver-hi una diferència entre la responsabilitat dels dos. El rigor seria una de les diferències, els públics no poden ser sectaris ni poden respondre a un únic interès, sinó a una pluralitat de la qual depèn. Però no crec que el debat haja d'estar consagrat als mitjans públics.

—*¿Què pot trobar l'espectador en Carta Blanca?*

—L'espectador hi trobarà espectacle. I diferent al que ofereixen programes semblants. Escoltar i veure com parla una senyora de Catadau, o un senyor de Lliria o d'Alzira, sobre un tema, en si, ja és innovador en aquest país i poder sentir-se identificat o contrariat amb allò que diu també és innovador. De manera que l'espectacle està en la mateixa presència del públic en directe, en els accents. En realitat és un espectacle televisiu, sense imatges truculentes o cantants, l'atractiu és la mateixa societat que senzillament declara com és. Es pot sentir curiositat perquè la gent se sent retratada. Això és el que ha enganxat i el que esperem que enganxe.

Xavier Mínguez